

Zsuzsa Mihály énekművész tréfás dalszövegeiből

Zsuzsa Mihály énekművész, Rákoskert

Az új esztendő első napján egy kis vidámság Zsuzsa Mihály kedvelt énekművészünktől. Ezúttal azonban nem énekel, írásaiból közlünk kettőt. Pontosabban két dalszövegét adjuk közre.

Libadal

Mindenem a hízott liba, de ha sovány az sem hiba.
Az a fontos hogy sok legyen.
Kukoricát bőven egyen.
Nem baj, hogyha étvágytalan, hogy ha jó gazdasszonya van.
Szépasszonynak ügyes keze a libanyakán siklik fel-le.
Néha meg is büfizteti, ha a szemet mellé nyeli,
Ha a libát jól megtömi, férfi abban kedvét leli.
Ha a liba gömbölyödik, hája-mája terjeszkedik,
a fazékba belékerül, az egész család ennek örül.
Liba vére tört krumplival,
Combja, melle jó zsírosan tepertő és jó libazsír a bölcsőtől a síríg kísér.
Az, aki a libát eszi, a McDonald's-ot elkerüli.
Úgy élünk majd hibátlanul, ha nem maradunk libátlanul.
Fesztiválban bővülködünk, libában sem szűkölködünk.
Adjon Isten még sok csodát, Püspökiben Lúdfesztivált.

A zugevő

Sertéspörkölt nokedli, hozzá kovászos ubi, jaj, Istenem, jaj de szeretek enni!

Mikor tele a hasam, ha nincs is egy huncut vasam, madarat lehetne velem fogatni.

A nokedlinek testvére a sztrapacska, túró tejföl van rajta, jó pirított szalonna

Jaj, Istenem, de finom a sztrapacska!

Aztán itt a babgulyás, benne csülök miegymás. Jaj, Istenem, de finom a babgulyás!

A csülkös pacal se kutya, hát nem egy reformkonyha! Bánom is hogy mit beszélnek róla!!!

Rakottkrumpli rotyog már a sütőben, rajta tojáskarika, tejföllel meglocsolva.

A füstölt kolbász sem hiányozhat róla.

Ki kopog az ajtómon? – nem a harkály, nem bizony, megtudom majd rögtön, hogyha kinyitom.

Mit látnak a szemeim, a szomszédasszony kezein, nagy tálcán gőzölög a reggelim!

Töltöttkáposztával kezdem a napot, halászlével folytatom, a túrós csuszát majszolom.

Anyám hasában nem volt ilyen dolgom.

Hogyha jön a sógorom, fülig ér a vigyorem. Jaj, Istenem, de vidám lesz a napom!

Gyomorbeteg a szegény, kenyéren és vizen él. Mint a tűztől, a füstölt sonkától úgy fél.

A bort csak nézi, és azt gondolja: hülyeség! Minek ez a felhajtás, főzőverseny, miegymás!

A szakácsképzés fölösleges pazarlás.

Tegnap történt az eset, mi sógorommal megesett, számomra így minden világossá lett.

Disznótorosat ettünk, hurka kolbász előttünk, mondhatom, hogy teljes volt az örömünk.

A sógor kékült, zöldült és félrevonult. Elővett egy lábaskát, benne a grízes tésztát.

S tüntetőleg majszolta a kajáját!

Aztán kiment a kertbe, egy csendes zugot keresve, hogy a grízes tésztáját megeméssze.

Én utána lopóztam, hiszen tudni akartam, mi az igazság ebben a dologban?

A gyomorbeteg sógor ott ült magában – s mit titokban félretett, hurkát, kolbászt, sülteket,

Két pofára tömkölte ott magába!

Nem szégyen az, nem biz' a! Nem a jó magyar konyha, akárhogy is acsarognak reája.

Hát nem csoda egy libacomb? – ami úgy fél kilót nyom! Annál már egy szebb van: két kacscomb!

A zugevőnek a társasága hiányos: Hát együtt igyunk és együnk, hogy zugevők ne legyünk.

S szinten marad majd a KOLESZTERINÜNK!

Zsuzsa Mihály